

Sofi Kinsela

MINI KUPOHOLIČARKA

Prevela
Aleksandra Čabraja

Laguna

Naslov originala

Sophie Kinsella
MINI SHOPAHOLIC

Copyright © Sophie Kinsella 2010

Za Alegru, malu kupoholičarku u najavi

Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

Igraonica Tik-tok

Old Barn
Spens kil 4
Oksšot
Sari

1. septembar 2005.

Gđa Rebeka Brendon
Pajns
Elton roud 43
Oksšot
Sari

Draga gospođo Brendon,

Veoma nam je drago što smo juče imali priliku da upoznamo vas i Mini. Sigurni smo da će biti vrlo srećna u našoj zabavnoj i opuštenoj igraonici i unapred se radujemo što ćemo se videti sledeće nedelje.

S poštovanjem.

Teri Ešli,
vaspitačica

P.S. Molim vas, ne brinite zbog male nezgode s bojom. Navikli smo na decu i lako ćemo prekrečiti zid.

Igraonica Tik-tok

Old Barn
Spens kil 4
Oksšot
Sari

4. oktobar 2005.

Gđa Rebeka Brendon
Pajns
Elton roud 43
Oksšot
Sari

Draga gospođo Brendon,

Samo nekoliko poverljivih zapažanja o Mini. Ona je ljupko i veoma živahno dete.

Međutim, moraće da nauči da ne može da nosi *svu* odeću za igranje *svakog* dana i da „princezine cipelice“ nisu za igranje napolju. Možda ćemo moći da porazgovaramo o tome na predstojećem aktivnom okupljanju dece i roditelja.

S poštovanjem.

Teri Ešli,
vaspitačica

P.S. Molim vas, ne brinite zbog male nezgode s lepkom. Navikli smo na decu i možemo lako prelakirati sto.

Igraonica Tik-tok

Old Barn
Spens kil 4
Oksšot
Sari

9. novembar 2005.

Gđa Rebeka Brendon
Pajns
Elton roud 43
Oksšot
Sari

Draga gospođo Brendon,

Hvala vam na pismu. Drago mi je što se radujete aktivnom okupljanju dece i roditelja. Nažalost, ne planiramo igru presvlačenja za roditelje, niti „razmenjivanje odeće između roditelja“, kako vi predlažete.

Drago mi je što mogu da vam javim da je Mini proširila svoje aktivnosti u igraonici i da provodi dosta vremena u našem novom „kutku za kupovinu“.

S poštovanjem.

Teri Ešli,
vaspitačica

P.S. Molim vas, ne brinite zbog male nezgode s mastilom. Navikli smo na decu, a gospođa Soper može lako prefarbati kosu.

PRVO POGLAVLJE

Dobro. Bez panike. Ja sam ovde glavna. Ja, Rebeka Brendon (devojačko prezime Blumvud), ja sam ovde odrasla, a *ne* moja dvogodišnja kćerka.

Samo nisam sigurna da ona to shvata.

„Mini, dušo, daj mi tog ponija.“ Trudim se da zvučim mirno i samouvereno, kao Dadjilja Sju s televizije.

„Poniii.“ Mini čvrsto steže ponija.

„Nećemo ponija.“

„Moje!“ vrišti ona histerično. „*Moooj* poni.“

Aaahhh. U rukama držim nekih milion kesa, sva sam u znoju i ovo mi *stvarno* nije potrebno.

Sve je išlo baš kako treba. Obišla sam čitav tržni centar i pokupovala sve sa svog spiska. Mini i ja smo taman krenule ka Deda Mrazovoj pećini i zastala sam samo na trenutak da pogledam jednu kućicu za lutke. Na to je Mini zgrabila izloženu igračku ponija i neće da ga vrati. I sad sam usred afere poni.

Majka u *Džej brend* uskim farmerkama s besprekorno obučenom kćerkom prolazi kraj nas, upućujući mi pogled majčinskog odmeravanja, a ja se trgnem. Otkad sam rodila Mini, shvatila sam da je „majčinsko odmeravanje“ još gore od „menhetenskog odmeravanja“. Kod majčinskog odmeravanja ne samo da vam procenjuju odeću i cenu odeće do poslednje pare jednim jedinim pogledom. O, ne. Procenjuju

takođe i dečju odeću, marku kolica, torbe s pelenama, izbor užine, kao i da li vam se dete smeši, kenjka ili vrišti.

Što je, naravno, teško proceniti jednim jedinim pogledom, ali verujte mi, majke su vrlo sposobne.

Mini svakako dobija najvišu ocenu za odeću. (Haljina: unikat, *Deni Kovic*; kaput: *Rejčel Rajli*; cipele: *Bejbi Dior*.) Lepo je zakopčana u dečji povodac. (*Bil Amberg*, kožni, stvarno kul, pojavio se u *Vogu*.) Ali umesto da se anđeoski smeška kao devojčica s reklame, ona ga zateže poput bika što jedva čeka da uleti u arenu. Obrve su joj natuštene od ljutine, obrazi jarkoružičasti i upravo hvata zalet da opet drekne.

„Mini.“ Puštam povodac i grlim je, da se oseti sigurno i bezbedno, baš kao što preporučuje Dadilja Sju u svojoj knjizi *Ukroćeni nestaško*. Kupila sam je neki dan, tek da je prelistam. Iz puke znatiželje. Mislim, nije da me Mini *brine* niti išta slično. Nije ona *teška*. Niti „raspuštena i svojeglava“, kako je rekla ona glupa profesorka muzičkog iz igraonice. (Šta ona zna? Čak ne zna ljudski ni da svira u triangel.)

Mini je samo... temperamentna. Ima isključive stavove o raznim stvarima. Kao, na primer, o farmerkama (neće da ih nosi) ili o šargarepi (neće da je jede). A sad ima isključiv stav o tome da treba da dobije igračku ponija.

„Mini dušo, mnogo te volim“, kažem joj nežno i umiljato, „i bila bih vrlo srećna kad bi mi dala tog ponija. Tako je, daj ga mami...“ Nadomak sam uspeha. Prsti mi se sklapaju oko ponijeve glave...

Ha. Stručnjak. Uspela sam. Ne mogu a da se ne osvrnem da vidim je li iko primetio moju roditeljsku umešnost.

„Moojee!“ Mini mi istrže ponija iz ruke i trči s njim po radnji. Sranje.

„Mini! MINI!“ vičem.

Grabim kese i besno hitam za Mini, koja je već nestala na odeljenju ekšn mena. Bože, stvarno ne znam što se toliko trudimo da pripremimo atletičare za olimpijadu. Treba samo da pošaljemo tim klinaca.

Sustižem je dahćući. Stvarno ću jednom morati da počnem s tim postporođajnim vežbama.

„Daj mi ponija!“ Pokušavam da ga uzmem, ali ga ona steže kao kleštima.

„Moj poni!“ Strelja me tamnim očima. Ponekad, kad je pogledam, toliko liči na oca da se trgnem.

Kad smo već kod toga, gde je Luk? Trebalo je da idemo u božićnu kupovinu *zajedno*. Kao *porodica*. Ali on je nestao pre sat vremena, pošto je promrmljao nešto o nekom telefonskom pozivu, i otad ga nisam videla. Verovatno negde sedi i na miru pije kapučino i čita novine. To baš liči na njega.

„Mini, nećemo to kupiti“, izgovaram najodlučnijim mogućim tonom. „Već imaš dosta igračaka i ne treba ti poni.“

Žena tršave tamne kose i sivih očiju, s blizancima u kolicima, odobravajući klima glavom. Ne mogu da se uzdržim da joj i sama ne uputim jedno majčinsko odmeravanje. To je jedna od onih majki koje nose cipele od krokodilske kože preko grubih pletenih čarapa. (Zašto bi neko to radio? Zašto?)

„Čudovišno, zar ne?“, kaže ona. „Ti poniji koštaju četrdeset funti! Mojoj deci ne pada na pamet čak ni da ih zatraže“, nastavlja ona, ošinuvi pogledom dva dečaka koji sede i čute, sisajući palčeve. „Kad im jednom popustite, to je početak kraja. Ja sam svoje lepo vaspitala.“

Pravi se važna.

„Svakako!“, kažem dostojanstveno. „Potpuno se slažem.“

„Neki roditelji bi kupili deci ponija samo mira radi. Nema tu discipline. Odvratno.“

„Grozno“, slažem se i krišom posežem za ponijem, ali se Mini vešto izmiče. Prokletstvo.

„Popuštanje je najveća greška.“ Žena netremice posmatra Mini. „To je početak propasti.“

„Ja svojoj kćerki nikad ne popuštam“, kažem žustro. „Nećeš dobiti ponija, Mini, i kraj priče.“

„Poniii!“ Minino jadikovanje pretvara se u srceparajuće jecanje. Mnogo voli da dramu (to je nasledila od moje majke).

„Srećno, dakle.“ Žena produžava dalje. „Srećan vam Božić.“

„Mini, prestani!“, sikćem besno čim se žena udalji. „Sramotiš nas obe! Šta će ti uopšte taj glupi poni?“

„Poniii!“ Grli ponija kao davno izgubljenog, voljenog ljubimca koji je bio prodat na petsto kilometara udaljenoj pijaci i upravo se vratio kući sav izranjavljen, plaćući za njom.

„To je samo obična igračka“, kažem nestrpljivo. „Zašto je uopšte tako poseban?“

Prvi put čestito pogledam tog ponija.

Čoveče. U stvari... *jeste* prilično neodoljiv. Napravljen je od belo obojenog drveta i posut sjajnim zvezdicama i ima cakano, rukom naslikano lice. I slatke crvene točkice.

„Stvarno ti ne treba taj poni, Mini“, kažem – ali nešto manje ubeđljivo nego ranije. Upravo sam primetila sedlo. Je li to prava koža? Ima i pravu uzdu s kopčama, i grivu od prave konjske dlake. I svoj pribor za timarenje!

To uopšte nije loše za četrdeset funti. Zavrtim jedan crveni točkić i vidim da se savršeno okreće. A kad malo bolje razmislim, Mini zapravo i nema igračku ponija. To je vrlo uočljiv nedostatak u njenoj zbirci.

Mislim, nije baš da ću tako lako *popustiti*.

„Može da se navija“, čujem glas iza svojih leđa, okrećem se i vidim postariju prodavačicu kako nam prilazi. „Odozdo je ključ. Pogledajte!“

Ona okreće ključ dok Mini i ja gledamo kao opčinjene, a poni počinje da se diže i spušta kao na vrtešci, uz zvuk sličan zvončićima.

O, bože, *obožavam* ovog ponija.

„Ovo je specijalna božićna cena od četrdeset funti“, dodaje prodavačica. „Inače košta sedamdeset. Ručno se izrađuju u Švedskoj.“

Skoro pedeset posto popusta. *Znala* sam da nije skup. Zar nisam rekla da to nije loša cena?

„Sviđa ti se, zar ne, dušo?“ Prodavačica se smeši Mini, koja joj uzvraća osmehom. Sva njena ratobornost je nestala. U stvari, ne bih da se hvalim, ali izgleda prilično slatko u svom crvenom kaputiću, s tamnim kivicama i jamicama na obrazima. „Pa, želite li da ga kupite?“

„Ja... hm...“ Nakašljam se.

Hajde, Beki. Reci ne. Budi dobar roditelj. Produži dalje.

Pružam ruku i opet mu pomilujem grivu.

Stvarno je *božanstven*. Kako ima ljupko lice. A poni nije neka obična glupost, zar ne? Poni joj nikad ne može dosaditi. To je klasika. To je kao *Šanel* kostim među igračkama.

A i Božić je. Cena s popustom. A ko zna, možda će Mini voleti da jaše, pomislim odjednom. Igračka poni bi mogla da predstavlja podsticaj. Odjednom je zamišljam kao dvadesetogodišnjakinju u crvenom kaputiću, kako stoji pored veličanstvenog trkačkog konja na olimpijadi i pred kamerama priča: „Sve je počelo jednog Božića, kada sam dobila poklon koji mi je promenio život...“

Mozak mi radi kao kompjuter koji upoređuje rezultate DNK, tražeći podudaranja. Mora da postoji način da istovremeno: 1. ne popustim Mininom histerisanju, 2. budem dobar roditelj i 3. kupim ponija. Treba mi neko genijalno rešenje, poput onih za koja Luk plaća ogromne pare svojim poslovnim savetnicima...

Onda mi odjednom sine odgovor. Potpuno genijalna ideja za koju ne mogu da *verujem* da mi nikad do sada nije pala na pamet. Uzimam telefon i šaljem Luku poruku:

Luk! Sad mi je sinula ideja. Mislim da Mini treba da dobije džeparac.

Odmah stiže odgovor: Kako, jbt? Zašto?

Da bi mogla da kupuje, naravno! – počinjem da kucam – a zatim se zamislim. Brišem poruku i umesto toga pažljivo pišem:

Deca moraju odmalena da se uče kako da raspolažu novcem. Čitala u novinama. To razvija odgovornost.

Trenutak kasnije Luk odgovara: Da joj kupimo *Fajnenšel tajms*?

Čuti, pišem. Šta kažeš na dve funte nedeljno?

Jesi luda?, brzo stiže odgovor. Nedeljno 10 penija, dovoljno je.

S gnušanjem zurim u telefon. *Deset penija?* Kakva je on cicija. Šta će s tim moći da kupi?

Nikad nećemo otplatiti ponija s deset penija nedeljno.

Nedeljno 50 penija, kucam odlučno, to je nacionalni prosek. (Neće on to proveravati.) I gde si više? Vreme je za Deda Mraza!!!

Dobro, važi, dolazim, stiže odgovor.

Uspela sam! Odlazući telefon, u glavi brzo preračunavam. Pedeset penija nedeljno, za dve godine, iznosi pedeset dve funte. Vrlo prosto, bože, što se nisam ranije setila džeparca? To je savršeno! Dodaće sasvim novu dimenziju našim odlascima u kupovinu.

Vrlo zadovoljna sobom, okrećem se Mini.

„Slušaj, dušo“, objavljujem. „Neću ti kupiti ovog ponija, jer sam ti to već rekla. Ali možeš ga kupiti sama kao svoj božićni poklon, od *svog sopstvenog džeparca*. Zar to nije uzbudljivo?“

Mini me sumnjičavo gleda. Shvatiću to kao potvrđan odgovor.

„Pošto nikad nisi trošila džeparac, imaš dvogodišnju sumu, što je dosta novca. Vidiš kako je lepo štedeti?“, dodajem vedro. „Vidiš li kako je to zabavno?“

Dok idemo prema kasi, veoma sam zadovoljna sobom. Eto šta znači biti razuman roditelj. Upućujem dete kako da raspolaže novcem od najranijeg detinjstva. Mogla bih da vodim televizijsku emisiju! *Superbeki vas uči fiskalno odgovornom roditeljstvu*. Mogla bih u svakoj epizodi da nosim druge čizme...

„Vagon.“

Trgnem se iz sanjarenja i vidim da je Mini ostavila ponija i da sada steže neku ružičastu plastičnu rugobu. Gde je to našla? To je Vini Vagon, iz onog crtanog filma.

„Vagon?“ Ona diže pogled, očiju punih nade.

Molim?

„Nećemo kupiti vagon, dušo“, odgovaram strpljivo. „Htela si ponija. Onog slatkog *ponija*, sećaš se?“

Mini pogleda ponija s krajnjom ravnodušnošću. „Vagon.“

„Poni!“ Grabim ponija s poda.

Ovo je baš grozno. Kako može da bude tako prevrtljiva? I to je svakako na moju majku.

„Vagon!“

„Poni!“, viknem glasnije nego što sam nameravala i mahnem joj ponijem ispred nosa. „Ja hoću *ponija*...“

Odjednom osećam trnce u temenu. Okrećem se i koji korak iza mojih leđa vidim ženu s dečacima kako pilji u mene svojim okruglim očima.

„Mislim...“ Brzo ostavljam ponija, dok mi obrazi gore. „Da, možeš da kupiš ponija od svog džeparca. Raspolaganje novcem“, dobacujem brzo ženi okruglih očiju. „Danas smo naučili da moraš da *štediš* pre nego što kupiš nešto, zar ne, dušo? Mini je potrošila čitav svoj džeparac na ponija i to je stvarno dobar izbor...“

„Pronašla sam i drugog ponija!“ – prodavačica se odjednom opet pojavljuje, zadihana i s prašnjavom kutijom u rukama. „Znala sam da u skladištu imamo još jednog. Vidite, oni su par...“

Imaju još jednog ponija?

Ne mogu da obuzdam uzdah divljenja kad ga izvadi iz kutije. Ponoćno plave boje, s grivom crnom kao gavranovo krilo, posut zvezdicama i sa zlatnim točkicama. Jednostavno je zapanjujući. Savršeno se slaže s onim prvim. O, bože, moramo kupiti oba. *Moramo*.

Prilično me nervira što ona žena s okrugim očima i dalje stoji tu sa svojim kolicima i posmatra nas.

„Baš šteta što si potrošila sav džeparac, zar ne?“, kaže ona Mini sa stegnutim, neprijateljskim osmehom, koji pokazuje da je jedna od onih što ne znaju ni za zabavu ni za seks. Otkrila sam da se to uvek primećuje na ljudima.

„Da, zar ne?“, kažem uljudno. „To je nezgodno. Moraćemo da smislimo neko rešenje.“ Neko vreme razmišljam, a zatim se okrenem Mini.

„Dušo, treba još nešto važno da naučiš o finansijskom planiranju. Ponekad, kad nam se ukaže neverovatna, jedinstvena prilika, možemo napraviti *izuzetak* od pravila štednje. To znači 'iskoristiti priliku.'“

„Stvarno ćete ga *kupiti*?“, pita žena s nevericom.

Šta se to nje tiče? Bože, mrzim druge majke. Uvek moraju da se petljaju. Čim rodiš dete, kao da se pretvoriš u kutiju ili internet sajt s natpisom: „Sve nepristojne i uvredljive komentare ostavite ovde“.

„Naravno da ga neću *kupiti*“, kažem, pomalo ledeno. „Moraće da ga kupi od vlastitog džeparca. Dušo“, kažem, kleknuvši da privučem Mininu pažnju, „ako drugog ponija platiš od svojih pedeset penija nedeljnog džeparca, trebaće ti oko... šezdeset nedelja. Moraćeš da uzmeš avans. To ti je kao 'kredit', naglašavam. „Dakle, potrošila si praktično sav džeparac dok ne napuniš tri i po godine. U redu?“

Mini izgleda pomalo zbunjeno. Ali pretpostavljam da sam i ja bila zbunjena kad sam prvi put uzela kredit. To se podrazumeva.

„Sve je sređeno.“ Široko se osmehujem prodavačici i pružam joj svoju viza karticu. „Uzećemo oba ponija, hvala. Vidiš, dušo?“, govorim Mini. „Danas smo naučili sledeću lekciju: nikad nemoj odustati od onoga što stvarno želiš. Koliko god ti delovalo nemoguće, uvek ima načina.“

Saopštavajući joj tu mudrost, ne mogu da obuzdam ponos. To je suština roditeljstva. Naučiti dete životnim tajnama.

„Znaš, jednom mi se pružila neverovatna prilika“, dodajem, ukucavajući svoj pin kod. „*Dolče i Gabana* čizme s devedeset posto popusta! A sav kredit na kartici mi je bio potrošen. Međutim, jesam li odustala? Ne! Naravno da nisam!“

Mini me sluša pažljivo, kao da joj pričam *Zlatokosu i tri medveda*.

„Pretražila sam čitav stan, sve džepove i torbe i skupila svu sitninu... i znaš šta?“ Pravim dramsku pauzu. „Skupila sam dovoljno novca! Uspela sam da kupim čizme! Ura!“

Mini tapše ručicama i, na moje ushićenje, dečaci joj se bučno pridružuju.

„Hoćete li da čujete još jednu priču?“ pitam ih smešeći se. „Hoćete li da vam pričam o rasprodaji uzoraka u Milanu? Jednog dana šetala sam ulicom, kad sam ugledala taj *tajanstveni znak*.“ Razrogačim oči. „Znate li šta je pisalo na njemu?“

„Ovo je *smešno*.“ Žena s okruglim očima naglo okreće kolica. „Deco, vreme je da krenemo kući.“

„Priča!“, zajauče jedan dečak.

„Nećemo da slušamo tu priču“, brečne se ona. „Vi ste ljudi“, dobacuje mi preko ramena udaljavajući se. „Nije čudo što vam je mala tako razmažena. Kakve su joj to cipele, *Guči*?“

Razmažena?

Krv mi udara u lice i zurim u nju bez reči. *Odakle joj to?* Mini nije razmažena!

A *Guči* čak i *ne pravi* takve cipele.

„Nije razmažena!“, uspevam konačno da prozborim.

Ali žena je već nestala iza Poštara Pata. Pa neću valjda trčati za njom i vikati: „Moje dete bar ne visi po ceo dan u kolicima sisajući palac, a uzgred, da li vam je ikad palo na pamet da deci obrišete noseve?“

Jer time ne bih dala dobar primer Mini.

„Dođi, Mini.“ Pokušavam da se priblerem. „Idemo da vidimo Deda Mraza. To će nas razveseliti.“

DRUGO POGLAVLJE

Nije moguće da je Mini razmažena. Nema šanse.

Dobro, ima ona svoje bubice. Kao i svi mi. Ali nije razmažena. *Znala* bih da je razmažena. Ja sam joj *majka*.

Ipak, celim putem do Deda Mrazove pećine osećam se uzdrmano. Kako iko može biti tako zloban? I to na Badnje večer.

„Pokaži svima kako si lepo vaspitana, dušo“, mrmljam odlučno Mini držeći je za ruku. „Budi stvarno dobra kod Deda Mraza, važi?“

S razglasa svira pesma *Zvončići* i dok se približavamo pećini, već se osećam bolje. Dolazila sam u istu ovu Deda Mrazovu pećinu još kao devojčica.

„Gledaj, Mini!“, pokazujem uzbuđeno „Pogledaj irvase! Vidi koliko poklona!“

Tu su sanke i dva irvasa u prirodnoj veličini, veštački sneg na sve strane i devojke u zelenim kostimima kao vilenjaci, što je novost. Na ulazu zatrepćem od iznenađenja ugledavši vilenjakinju koja nas dočekuje s preplanulim dekolteom. Da li to Deda Mraz ovih dana traži svoje vilenjake po manekenskim agencijama? Treba li vilenjaci da imaju ljubičaste veštačke nokte?

„Srećan Božić!“, pozdravlja nas ona i poništava mi kartu. „Obavezno posetite naš božićni bunar želja i ubacite svoje božićne želje. Deda Mraz će ih kasnije pročitati!“